

Ponočna pot.

Prijazno zvezdice na nebu
V samoti ga tolažijo,
In ko mu vse preti okoli,
Ga one verno stražijo.

emà popotnika zateče,
Samotno cesto meri plah.
Kako bi rad k pokoju trudne
Položil ude v mehki mah!

Skrivnostno gozd šušti in siče,
Iz grma se oči žaré,
Boječe gleda v noč popotnik,
Dočaka belega še dné?

Proseče kvišku se ozira:
Brlečih zvezd nedolžni soj
Pogum v popotniku zažiga:
„Nekdo še čuje nad menoj!“

Greg. Gornik.

Na Strmecu.

(Spisal Stánon.)

Novo, mlado, toplo, prijazno in prijetno pomladno solnčece se je peljalo po nebu. Mehki sneg, ki je bil v slovó še jedenkrat pobelil hrib in dol, se je jokalo, solzil in topil, da je bilo veselje. Nagajivi solnčni žarki so se vpirali vanj, kakor za stavo... stiskali so ga... on pa se je nižal, kremžil ter se izpreminjal v — vodo. — Oh, ti žarki! kako preširno so gospodovali celo pod nebom. Vse oblake in oblačke, megle in meglice so najedenkrat razpršili... Le jeden oblak se jim je ustavljal visoko visoko gori nad goro. No, pa jo je izkupil! — Vsi so se zagnali vanj, ščipali ga, drezali, šegotali... in ganili so ga. Podolgasto se je raztegnil, razrahljal svoj gubasti plašč v tenke, skoro prozorne peroti in obotavlja se splaval za goro... Nič ni ostalo za njim... prav nič. — Pač! Glej, nekaj črnega se je prikazalo izza gore! — Saj res! Črna meglica... ne, črne pike... približujejo se... večajo se... žive so... jédeta, jédeta — jata škorcev, ki se vrača iz južnih dežel!

Kako so živahni ti novi gostje! Nič jih ne straši sneg, nič se ne bojijo, da bi bili prišli prezgodaj. Saj jim je dobrotno solnce tako prijazno!

Pravi norčki ti ptički! Visoko gori pod nebom leté... jezično blebetajoč se dvigajo višje, padajo nižje, ogledujejo si pisano, izpreminjasto, sivo pikčasto obleko v solncu. Kako se lové, objestneži! — Zaletujejo se drug ob drugega.